

Ószövetségi igeszakasz: 2 Móz 39 – A papi ruhák: efód, hosen, palást, homlokdísz

[1](#) Elkészítették a díszes **ruhák**at a szentélyben végzendő szolgálathoz kék és piros bíborból meg karmazsin fonálból. Elkészítették Áron szent ruháit is, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr.

[2](#) Elkészítették az **éfódot** aranyból, kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból. [3](#) Aranyból vékony lapokat vertek, és fonalakká metélték, hogy művészi szövessel beledolgoz hassák a kék és piros bíborba, a karmazsinba és a lenbe. [4](#) Készítettek hozzá **rakapcsolt vállrészeket** a két szélén, amelyeket egymásba lehetett kapcsolni. [5](#) A rajta levő **övet**, amellyel fel lehet övezni, ugyanúgy és ugyanabból készítették: aranyból, kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. [6](#) Azután megmunkálták az aranyfoglatba való ónixköveket, és rávésték Izráel fiainak a nevét, ahogyan a pecsétgyűrűt vésik. [7](#) Azután rátették azokat az éfód vállrészeire. Izráel fiaira emlékeztető kövek ezek, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr.

[8](#) Azután elkészítették a **hósent** művészi munkával, ahogyan az éfódot készítették: aranyból, kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból. [9](#) Négyzet alakú volt, kétrét hajtva; így készítették el a hósent. Egy arasz hosszú és egy arasz széles volt, kétrét hajtva. [10](#) Négy sor kőből készítettek rá borítást. Rubin, topáz és smaragd: ez volt az első sor. [11](#) A második sor: karbunkulus, zafír és jáspis. [12](#) A harmadik sor: opál, agát és ametiszt. [13](#) A negyedik sor: krizolit, ónix és nefrit. Aranyfoglatokkal készült a borítás. [14](#) A köveken Izráel fiainak a nevei voltak: tizenkét kő a neveknek megfelelően. Pecsétgyűrű módjára voltak vésve; mindegyiken egy-egy törzs neve volt, a tizenkét törzsnek megfelelően. [15](#) Készítettek a hosenre színarany láncokat; sodorva, ahogy a zsinórokat szokták. [16](#) Azután készítettek két aranyfoglatot és két aranykarikát, és ráillesztették a két karikát a hosen két végére. [17](#) A két aranyzsinórt belefűzték a két karikába a hosen két végén. [18](#) A két zsinór két végét ráerősítették a két foglalatra, és ráerősítették az éfód vállrészének az elejére. [19](#) Készítettek még két aranykarikát, és azokat is ráerősítették a hosen két végére, azon a szélén, amely az éfód felé eső részen belül volt. [20](#) Azután készítettek még két aranykarikát, és ráillesztették azokat elöl az éfód két vállrészére, kissé lejjebb, közel az egybefűzéshez az éfód öve fölött. [21](#) A hósent karikáinál fogva kék bíbor zsinórral az éfód karikáihoz csatolták, hogy az éfód öve fölött legyen, és ne csússzék el a hosen az éfódról, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr.

[22](#) Elkészítették az éfód **palást**ját is takácsmunkával, az egészet kék bíborból. [23](#) A palást nyakkivágása középen volt, mint a mellvért nyakkivágása. A kivágás körös-körül szövessel volt megerősítve, nehogy beszakadjon. [24](#) A palást szegélyére gránátalmákat készítettek kék és piros bíborból és sodrott karmazsin fonálból. [25](#) Készítettek színarany csengettyűket, és odaerősítették a csengettyűket a gránátalmák közé a palást szegélyére körös-körül, vagyis a gránátalmák közé. [26](#) Csengettyű meg gránátalma váltakozott a palást szegélyén körös-körül. Ebben szolgált a főpap, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. [27](#) Elkészítették Áronnak és fiainak a **köntöseit** lenből takácsmunkával. [28](#) A főpapi **süveget** és a papi süvegek kendőit lenből készítették, a **gyolcsnadrágot** pedig sodrott lenfonálból. [29](#) Az **övet** is sodrott lenfonálból, kék és piros bíborból meg karmazsin fonálból készítették művészi

hímzéssel, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. [30](#) Azután a **homlokdísz**t készítették el, a szent fejdísz színaranyból, és felírták rá, ahogy a pecsétgyűrűbe szoktak vésní: **Az Úr szent tulajdona!** [31](#) Ezt kék bíbor zsinórra fűzték, és rákötötték a süveg elejére, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr.

[32](#) Így végezték el a hajléknak, a kijelentés sátrának összes munkálatait. Mindent úgy készítettek el Izráel fiai, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr, úgy készítették el. [33](#) És **bemutatták** Mózesnek a hajlékot: a sátrat és egész fölszerelését, kapcsait, deszkáit, reteszeit, oszlopait és talpait, [34](#) a vörösre festett kosbőr takarót és a delfinbőr takarót, a függőkárpitot, [35](#) a bizonyosság ládáját és annak rúdait a fedéllel együtt, [36](#) az asztalt, annak egész fölszerelését és a szent kenyereket, [37](#) a színarany lámpatartót mécseseivel, a mécseseket sorjában, annak teljes fölszerelését meg a lámpaolajat, [38](#) az aranyoltárt, a fölkenéshez való olajat és a jó illatú füstölőszereket, a sátor bejáratának függönyét, [39](#) a rézoltárt, annak rézrácsozatát, rúdait és egész fölszerelését, a medencét és annak állványát, [40](#) az udvar szőnyegfalait, oszlopait és talpait meg az udvar kapujára való függönyt, annak köteleit és cövekeit, a hajléknak, vagyis a kijelentés sátrának egész istentiszteleti fölszerelését, [41](#) a díszes ruhákat a szentélyben végzendő szolgálathoz: Áron főpap szent ruháit és fiainak papi ruháit. [42](#) **Pontosan úgy végezték el** az összes munkálatot Izráel fiai, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. [43](#) Mózes megtekintette az egész művet, és megállapította, hogy elkészültek vele; úgy készítették el, ahogyan megparancsolta az Úr. Ekkor Mózes megáldotta őket.

Kedves Testvéreim!

Talán fárasztónak tűnő olvasmány a főpapi öltözet ilyen részletes leírása. De lássuk meg, hogy mindennek komoly szimbolikus jelentősége és üzenete van számunkra, amely végső soron az igazi Főpapra, az Úr Jézus Krisztus főpapi szolgálatára utal. Az öltözké leírása a külső ruhától az alsó felé történik. Az első ruha az **efód**. A papoké gyolcsból készült, de ez itt a díszes főpapi efód leírása, amit abból a négy színből szőttek, amelyek a sáternál is megjelennek (fehér, kék és piros bíbor, karmazsin). Emellett itt megjelenik az arany (nemcsak mint szín, hanem anyag), ami a mennyei dicsőségre utal. Hiszen az egész szent sátor, berendezésével együtt is Isten mennyei dicsőségét jeleníti meg. Az efód rövid, csípőig érő ujjatlan, mellény formájú volt, a mell- és hátrészét vállszalagokkal, illetve derékövvel kötötték össze. A vállrészeire került a két ónixkő, amelybe belevésve Izráel 6-6 törzsének nevét, a főpap állandó jelleggel hordozta a vállán az egész népet az Úr előtt. Így hordozza az Úr Jézus is az övéit.

Az efódra került a hosen (mellpajzs), sarkaira rögzített aranykarikákon áthúzott aranyláncokkal, illetve bíborszínű zsinórral volt szorosan az efódhoz kötve. Négyzet alapja volt, Izráel 12 törzsének nevével, egyenként egy-egy drágakőbe vésvé. A drágakő nagy értéket képvisel, Isten ilyen értéként tekint az övéire. Míg a vállon két egyforma kő, itt tizenkét különböző szerepel. Ott Isten népe, mint egész van kiábrázolva, itt pedig minden név különálló drágakövön szerepel. Mint egészet a vállain, de azon túl egyenként is, a szíven hordozta név szerint is a főpap Isten népét.

És így hordozza az Úr Jézus is az övéit, mint közösséget, és egyenként név szerint is a mennyei Atya előtt. Milyen jó ezt tudni s bár elégszer gondolnánk rá!

A felsőruha égszínkéék bíorból készült. Alsó szegélyén egy-egy aranycsengettyű és a négy színből szőtt gránátalma váltakozott. Amerre a főpap megy, az hallható, szolgálata nyilvános. A csengettyűk hangot adnak, a gránátalma a gyümölcs a szavak mellett. Egyes magyarázók szerint emlékeztetés ez, hogy jó, ha összhangban van szó és cselekedet.

Szó van még a köntösről, ami a lenvászonból szőtt alsóruha, és sodrott lenfonálból való a gyolcsnadrág. Ugyancsak lenből van a süveg (turbán) kendője. erre kötötték rá kék bíborzsinórral a homlokdísz, ez egy arany táblácska volt, amire szintén a pecsétek mintájára vésett szöveg állt: Szentség az Úrnak (Az Úr szent tulajdona, ill. az Úrnak szentelt). Emlékeztetés volt ez a főpap elkülönített voltára és megszentelést jelentő szolgálatára. Szolgálatuk során csak ezeket a ruhákat viselhették a papok és csak szolgálat végzésekor.

Az utolsó bekezdés egyfajta összefoglalása az elvégzett munkának. Azzal az igazolással, hogy Isten mindent helybenhagyott, és mint megrendelő átvett. Minden az Általa előírt módon készült el, és így állítható szolgálatba.

Újszövetségi igeszakasz: Zsid 13,1-6 – Buzdítás szeretetre és tiszta életre

1 A testvéri szeretet maradjon meg közöttetek. **2** A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek – tudtukon kívül – angyalokat vendégeltek meg. **3** Ne feledkezzetek meg a foglyokról, mintha fogolytársaik volnátok, a gyötrődőkről, mint akik magatok is testben vagytok. **4** Legyen megbecsült a házasság mindenki előtt, és a házasság legyen tiszta, mert a paráznakat és a házasságtörőket ítéletével sújtja Isten. **5** Ne legyetek pénzsóvárák, érijétek be azzal, amitek van, mert ő mondta: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.” **6** Ezért bizakodva mondjuk: „Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?”

Kedves Testvéreim!

A Zsidókhoz írt levél utolsó fejezete általánosnak mondható eligazításokat, hasznos szabályokat tartalmaz a keresztyén gyülekezetek életére nézve, hogy az Istennek tetsző és akarata szerinti legyen. Az összetartozás megélése, a kívül valók elfogadása, megbecsülése, illetve a saját életvitelük tisztasága tud igazán bizonyosságot tenni az Úrról, aki mindezekre vezeti és alkalmassá teszi őket.

A köztük levő testvéri szeretet követelménye természetes, hiszen a Krisztusban hívők egymásnak testvérei, s ahogyan az Úr szeretetét elfogadták, úgy kell, hogy egymást is szeressék. Azonban ahhoz, hogy ez a szeretet közöttük meg is maradjon, tenniük kell: őrizni a szeretetet, nem engedni, hogy azt bárki megrontsa, s

bizony olykor vállalni, hogy a rövidebbet húzom, kész vagyok lemondani arról, amihez jogom lehetne stb., – mondhatnánk, hogy a szeretet himnuszának a jegyében (1Kor 13). A szeretet megtartásának ára van, ezt pedig érdemes és nem kár megadni.

A vendégszeretet már nyitás kifelé – hiszen olyanokra vonatkozik az indoklás, akik nem a szűk baráti vagy rokoni kör tagjai. Ahol nincs az, hogy adok, mert kaptam, sem az, hogy adok, hogy kapjak, hanem: adok, mert neki szüksége van rá. És az erre való nyitottság bizonyos szempontból mércéje az elfogadó, személyválogatás és érdek nélküli szeretetnek. Megjegyzem még, hogy nem vendégeskedésről, lakomákról vagy dőzsölésről van szó, hanem pl. átutazóban levők befogadásáról, akiknek a fedél nélkül maradás sok veszélyt jelent.

A foglyok pedig a vendéglátásra szorulóktól még sokkal rosszabb helyzetben vannak, hiszen fogolynak lenni, különösen abban a korban nagyon nyomorúságos állapot volt. Testileg és lelkileg is. Ezzel együtt szól a levél a gyötrődőkről is. Mindkét kategóriára nézve elmarad a konkrét segítségi mód említése. De az, hogy *mintha magatok is azok lennétek*, egy nagyon komoly szolidaritásra utal, együttérzésre, a terheik hordozására – Isten előtt is imádságban – ami sokszor nagyon sokat jelent az érintetteknek. Többet annál, mintha valakinek azt mondjuk, hogy sajnáljuk őt – bár nem sokra megy vele, de jólesik neki. Az imádság, a teherhordozás ennél jóval hatékonyabb segítség.

A házasság, a családi élet tisztaságára vonatkozó utasítás ott a pogány világban akkor is azt jelentette, hogy a kapcsolatok megszentelt volta bizonyágtétel. Illetve ennek a szentségnek a hiánya megkérdőjelezheti a hit komolyságát, botránkoztat és elfordíthat keresőket és ellenfeleket. Hiszen, hogy valaki tisztátalanul éljen, ahhoz nem kell hívőnek lennie, hitetlenül is képes rá. Azon túl, ítélet alatt van, aki így hoz szégyent az Úrra. Viszont a feddhetetlen élet követendő példa és Isten gyermekeit minimum erkölcsi tekintéllyel ruházza fel. A csendes, megszentelt életben meglátni az Úr jelenlétét, akinek az irányítása alatt van a család élete.

Végül a kísértés egy másik nagy területére vonatkozó intellemmel találkozunk, ez pedig a pénzhez való viszony. A pénzsóvárság nagyon komoly következményekkel járhat, mert mögötte egyfajta ki nem mondott elégedetlenség is van Istennel szemben. A többlet szerzés vágya azt is jelenti, hogy az ember nem éri be azzal, amit kapott, megvonja Istentől a bizalmat és maga akar gondoskodni magáról. Ezzel pedig Istennek a gondviselésre, jelenlétére vonatkozó ígéreteit utasítja el. Pedig van-e nagyszerűbb ígéret, mint az, amire a szerző emlékeztet: *Ő mondta...!* Mondjuk-e erre mi is bizakodva a hit választát, hitvallásunkat?